

Weggaan en terugkeren: de flits in het Emmaüsgebeuren

Zoals alle trouwe joden zouden de leerlingen, samen met Jezus, het Paasfeest vieren. Het werd ongetwijfeld een stemmige en betekenisvolle avond, weliswaar met een onverwacht element terwijl ze nog aan tafel waren: *dit ben ik, mijn lichaam, mijn bloed. Voor jullie, nu en altijd. Vergeet dat niet.*

Daarna zou het nog onvoorspelbaarder worden en op lijden en dood uitdraaien. Pasen zou die keer geen Pasen zijn. Hoewel... net écht Pasen worden. Maar niemand was er toen klaar voor om dat te zien.

Bij de verhalen die we van Palmzondag tot Pasen horen, herkennen we onszelf niet graag in de rol van de personages: wij zouden toch geen 'kruisig Hem' roepen, wij zouden toch niet in slaap vallen in zijn nabijheid, wij zouden toch niet beweren dat we niets met Hem te maken hebben...? En naar het graf toelopen? Waarom zouden we dat doen?

Wordt onze houding niet een beetje anders van zodra we aan de verschijningsverhalen toe zijn? Zouden we Hem niet graag tegenkomen in onze tuin, ook al is de herkenning aarzelend? Voelen we ons niet verwant met die twee op weg naar Emmaüs, al was het maar omdat we niet altijd ***op weg zijn naar ergens***, naar iets nieuws, maar dikwijls ***wegvluchten van ergens***, weg van wat niet met onze verwachtingen strookt?

Elk jaar krijgt dit boeiende verhaal zijn plaats in de liturgie van de woensdag in de Paasoctaaf en in het A-jaar (zoals vorig jaar) op de derde Paaszondag. Wie er wat vrijer mee omgaat, plaatst het wel eens op Paasmaandag. Is het eigenlijk geen verhaal voor elke dag?

***mijn dorp kan elke dag
Emmaüs worden
bij het avondrood***

***want weet:
twee vrienden kwamen aan
en de gezelschap van onderweg
zou verdergaan***

***maar Hij mocht thuiskomen bij
hen
- en zij bij Hem -
zij lagen samen aan.***

Wanneer het brood gebroken wordt, breken ook hun hart en hun ogen open en kan het Licht ten volle binnen. In een filmscenario zou zo'n flitsend gebeuren een gedroomde slotsequens zijn, een soort 'open einde', waar de kijker mee doet wat hij wil. Maar in wat de Heer met ons voor heeft, is dit een nieuw begin! Zo krachtig dat het geen keuze laat...

Terug naar Jeruzalem, om dààr de draad weer op te nemen, daar waar ze hem kwijtgeraakt waren, waar hij kort tevoren afgebroken was. Daar ook waar de andere vrienden zijn, om dus sàmen de draad weer op te nemen. Geloven vraagt gemeenschap.

Wat daar toen gebeurd is en daarna op Pinksteren zou aangevuurd worden, was daarna niet meer te stoppen. En daarvan mogen wij blijf erfgenen zijn.

Er schuilt ook een opdracht in: net zoals Jezus - al zal onze rol altijd bescheidener zijn - worden we aangespoord om ook voor anderen tochtgenoot te zijn, hun twijfels en onzekerheden te beluisteren en bemoedigend wat licht te brengen. Vanuit onze eigen Emmaüservaring kan dat lukken.

Mieke De Jonghe